

PUBLICACIONS

Bibliografia

Bibliografia del Camp de Tarragona 1976-1987, Institut d'Estudis Vallencs, Valls, 1989.

Catàleg de l'exposició del títol, que inclou les obres recollides —una bona part de les editades—, ordenades per temes i, dins de cada tema, per títols i per autors.

Joan CAVALLÉ. *El telèfon*, Ed. La Gent del Llamp, sèrie Zenit, núm. 14, Alcover, 1990, 52 pp.

La Gent del Llamp ha editat aquesta obra de teatre de Joan Cavallé, estrenada el passat estiu a Tarragona i representada posteriorment a Alcover, acompanyant-la de les fotografies que, per a l'ocasió, va fer Carles Fargas. L'obra és un monòleg interpretat per una actriu, que es desglossa, tal com s'indica a la portada, en dotze instantànies, és a dir, dotze escenes que no volen oferir una història completa, sinó només dotze impressions o pinzellades. Per això a l'autor li agrada dir que ha volgut donar al text un to impressionista. Per aquest monòleg planegen una sèrie de temes, tals com la comunicació, l'amor, la identitat, la dicotomia realitat/ficció, etc., cap dels quals no resulta exclusiu protagonista.

Joan CAVALLÉ. *El cap del cabdell (fragment de novel·la)*, a *Narradors catalans d'avui*, ed. Caja de Madrid, Tarragona, 1990, pp. 20-43

Reedició del text que ja va ser publicat per editorial el Mèdol en una antologia de joves narradors del Camp, ara en una antologia d'àmbit geogràfic més ampli.

Joan CAVALLÉ. *El hilo del ovillo (fragmento de novela)*, a *Narradores catalanes*

de hoy, ed. Caja de Madrid, Tarragona, 1990, pp. 17-41.

Traducció del text de Joan Cavallé esmentat en el punt anterior, realitzada per Antoni Mateu amb massa poc temps, raó a la qual cal atribuir probablement les nombroses errades que s'hi han introduït.

L'Escola del Camp i l'Arquitectura del Renaixement a Catalunya, Fundació Caixa de Barcelona, Barcelona, 1990, 71 pp.

Catàleg de l'exposició que va tenir lloc a la sala de la Caixa de Barcelona entre març i abril de 1990 sobre el tema del títol en el qual es fa referència a diverses edificacions alcoverenques, tot i que encara no es reconeix el paper que Alcover va jugar en aquell moviment arquitectònic. El que s'hi destaca més són ca Cosme i l'Abadia, que hi són fotografiades, se'n reproduïxen els plànols i que Joan Bassegoda i Nonell qualifica d'"exemple de florentinisme en un ambient medieval i mig moreç". Curiosament, quan es descriu l'Abadia es fa oblidant la transformació que va experimentar després de la guerra en fer-hi el Foment Parroquial.

Jaume MASSÓ i Andreu MUÑOZ. *Jaume Guasch: un prevere comensal enterrat a St. Miquel del Pla*, a "Reial Germandat de Jesús Natzarè. Setmana Santa, Tarragona, 1990", Tarragona, 1990, pp. 34-35

Versió resumida de l'article que, sobre aquest mateix tema, es publica en el present número del Butlletí del CEA.

Núria SALES. *Els segles de la decadència. Segles XVI-XVIII*, a "Història de Catalunya", vol. IV, ed. 62, Barcelona, 1989.

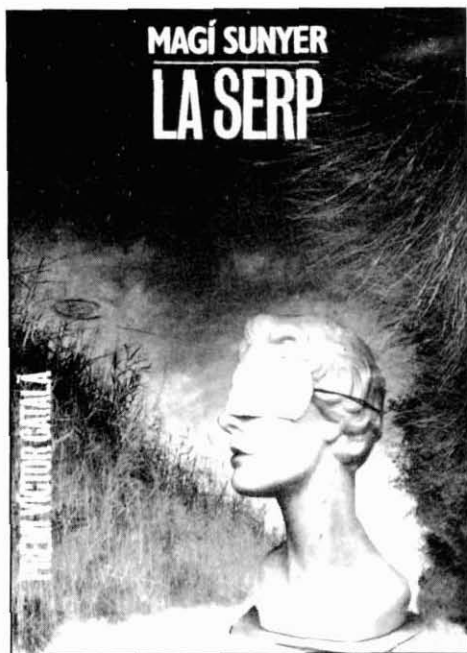
Si citem aquí aquesta excel·lent obra de caràcter general és perquè dóna diverses informacions referides a Alcover. Una d'elles és probablement errònia quan, rememtant-se al fogatge de 1553, diu que a Alcover i Reus hi havia cognoms que podrien ser moriscos i cita Tegells, Agets, Gondalbens, Axeles i Ferrandos, cap dels quals no trobem documentat a Alcover. Referent a l'economia, cita el jesuïta Pere Gil (1600) i destaca els cordellats i estamenyes (d'aquí el renom Estamenyer) de Reus, Alcover i altres viles. I després afegeix, basant-se en un memorial del Reial Consell, que el 1615 les fàbriques d'estamenyes de Reus, Alcover i Valls encara són molt pròsperes. En matèria d'urbanisme i arquitectura es refereix a les moltes Cases de la Vila que van ser construïdes en aquesta època, entre les quals es refereix a la d'Alcover, per a la qual dóna la data de 1591, i no la que fins ara es considerava bona de 1581.

José SÁNCHEZ REAL. *Obra menor*, Institut d'Estudis Tarraconenses "Ramon Berenguer IV", Tarragona, 1990, 279 pp.

Es refereix a com Alcover va ajudar Tarragona en la pesta de 1592 i com Tarragona, en agraïment, quan el 1601 Alcover va voler celebrar la festa de St. Ramon, li va deixar sis mascles i vint-i-sis graelles. Els mascles eren peces d'artilleria especialment usats en actes festius. Les graelles eren uns recipients metàl·lics per fer llum.

Magí SUNYER. *La serp*, Ed. Selecta, col. Antílop, 37, Barcelona, 1990, 186 pp.

Amb aquest recull de narracions de tema i aspecte divers, però polsades totes per una vibració poètica, Magí Sunyer va guanyar la darrera edició del premi Victor Català. Ara es publica el llibre amb una portada de l'artista alcoverenc Antoni Torrell.

L.C. TOVAR i altres. *Medio natural y medio económico en la industria alfarera: el taller iberorromano de Fontscaldes (Valls, Alt Camp, Tarragona)*, a "Butlletí Arqueològic", època V, núms. 8 i 9, Tarragona, 1986-87, pp. 59-85.

Aquest treball sobre el forn de Fontscaldes esmenta diversos jaciments coetanis (ss. III-I a. C.) a Alcover (el Degotall, la Lloera, el Vila-sec, el Burguet, el Cogoll I, el Cogoll II i el Pont de Goi) i n'estableix la cronologia.

FERRÉ, G., REBÉS, S. i RUIZ, I. *Cançoners tradicionals del Baix Camp i el Montsant*.
Editorial Alta Fulla Centre de Lectura de Reus 1988.

L'Editorial Alta Fulla i el Centre de Lectura de Reus ens presenten aquesta monografia que aplega, després de la recerca, el cançoner tradicional del "Camp de Reus" o sigui, el Baix Camp i el Montsant.

A mode d'introducció i com a cos teòric-metodològic de l'estudi se'ns presenta la interacionalitat de la investigació. Primerament es posa èmfasi en l'abandonament que han sofert aquestes zones en relació a ser l'objectiu d'estudi, el desequilibri entre la Catalunya Vella i la Nova i com mica a mica a través de la reivindicació d'alguns (Higini Anglès o els mateixos autors) i la validesa dels fruits de la investigació s'han convertit en objectiu d'estudi. D'altra banda els autors ens comenten els antecedents històrics, vaja, què ha succeït fins al moment dins d'aquest terreny, l'etnomusicologia i la recerca etnogràfica en la zona que els ocupa. El punt de partida és Felip Pedrell, el trajecte el constitueixen Andreu de Bofarull i Higini Anglès, i Violant i Simorra culmina l'etapa de gestació introduint la recerca etnogràfica.

Dins del mateix apartat de la Introducció s'explica al lector com s'ha fet la recollida sistemàtica de les dades i documents sonors, i finalment es conclou el capítol amb els criteris de transcripció textual i musical que donen pas al cos del llibre.

No entraré en com s'estructura la divisió dels materials que s'han recollit sinó més aviat en ells mateixos i sobretot en el que a nosaltres ens interessa més. Un dels informadors que fan realitat el llibre és Maria Ferré, una alcoverenca que comptava amb 53 anys en el moment en què se li feren les entrevistes i que actualment resideix a Reus. Aquesta senyora aporta tota una sèrie de "cançons populars" que gràcies a la seva memòria estan recollits en el llibre, i les podem trobar a les pàgines 121, 132, 136, 164, 170, 173, 174, 177, 180, 186, 191 i 202. Em sembla que els documents, sense menysprear-los, estan dins el context general que ofereix la monografia. Els temes i les "cançons" coincideixen amb nosaltres informadors amb petites variacions.

Sense ocultar la lectura crítica que he fet d'aquest llibre vull passar a fer una sèrie de consideracions al respecte. Vull suposar, ja que el llibre no és res més, que la interacionalitat és exclusivament etnogràfica. Sí que cal valorar la feina de transcripció tant oral com musical, però que em perdonin els autors la feina es queda en això. Manca una base metodològica i teòrica la qual ens permeti anar més enllà del pensament nostàlgic i Renaixentista de salvar abans de l'extinció quatre cançons perdudes. Manca igualment un estudi comparatiu, una informació extensa sobre informadors, trencar l'aïllament provincialista de limitar-se a una comarca o dues quan l'estudi en desborda... Pot semblar una mica radical però estem tornant a caure en els errors de l'estimat / odiat Amades, estem recollint una muntanya de dades que d'aquí a uns anys no ens serviran per a res ja que seran massa monodisciplinàries.

NEI TORRELL